

VÉGET NEM ÉRŐ TÖRTÉNET

Vászoly utca 6

Az adott szálig: **Házirend a fordulóban**

1. A határozat súlya

Péter Szikra

A lépcsőház hűvösében pattanásig feszült a levegő. Fekete Zoltán, a ház szabálmániás közös képviselője remegő kézzel szorította a katasztrófavédelem sárga fejlécű jegyzőkönyvét. A szomszédos épületből érkezett bejelentés nyomán kivonuló ellenőrök nem hagytak kétséget: a pincei gázszivárgás és a szétégett elektromos hálózat miatt az épület közvetlen életveszélyessé vált. Az ultimátum kíméletlen volt. Vagy azonnali, csillagászati összegű rendkívüli célbefizetés indul a felújítási alapba, vagy a házat hivatalosan lakatlanná nyilvánítják, és megkezdik a hatósági kiürítést.

Erzsi néni a félig nyitott ajtó mögül figyelte a jelenetet, miközben a földszintről Székely Ricsi lépett fel a lépcsőn. A korábban mindig vidám, csomagtartóból üzletelő férfi most megtörtén, lehajtott fejjel hallgatta a közös képviselő dadogó összefoglalóját. A szuterén bizonytalan jövője és a kocsijában lapuló csempészáru súlya egyszerre nehezedett rá.

A felsőbb forduló árnyékából Dr. Balog Henrik méricskélte a kibontakozó pánikot. A hideg tekintetű ügyvéd pontosan tudta, mit jelent ez az ultimátum: a kisemmizett lakók kétségbeesett eladósodását és a gyors, áron aluli árverezéseket. Számára a hatósági határozat nem csapás volt, hanem a tökéletes befektetési alkalom.

Fekete Zoltán szárazon nyelt egyet, majd végighordta tekintetét a korlátra tapadó, fojtott csendben várakozó lakókon. A Vászoly utca 6. felett ketyegni kezdett az óra.

2. Házirend a fordulóban

Zsombor Dénes

A zárt ajtó mögött Dániel a bejárati tölgyfa lapjának döntötte a homlokát. A szobában pislákoló monitor kékes fénye hideg elszigeteltségbe vont a teret, de a folyosó zajai kíméletlenül átszűrődtek a vékony falakon. Nem volt elég a kijelzőn villogó baljós üzenet, a lépcsőházban újabb sarkas léptek koppantak a műmárvány burkolaton. Fekete Zoltán, a negyedik emeleti közös képviselő lépkedett lefelé katonás tartással, műanyag csipeszes jegyzetömbbel a kezében.

– Mi ez a kupi a fordulóban, Máté? – dörrent meg Fekete úr metsző hangja, amint meglátta a korlátnak támasztott, elnyűtt futártáskát és a fal tövében felejtett

kartondobozt. – A házirend tizenkettes pontja világosan kimondja: semmiféle magánvagyon nem torlaszolhatja el a menekülési útvonalat. Azonnal tüntesse el, vagy holnaptól bírságot számolok fel!

Máté fáradt arccal, szótlanul rántotta magához a nehéz táskát. Szemében éles düh villant; az átdolgozott éjszakai műszak után legkevésbé a közös képviselő bürokratikus szigorára volt szüksége. Erzsi néni csípőre tett kézzel bólintott, némán helyeselve a rendszabályozást, ám amikor Dr. Balog Henrik is kilépett a tízes lakásból élére vasalt öltönyében, a levegő végképp fagyossá vált a lépcsőházban. Balog egyetlen kimért, megvető pillantást vetett Fekete úr frissen kifüggesztett sárga figyelmeztető cédulájára, majd szó nélkül indult lefelé, mintha a lakók pitiáner csatározásai fölött állna.

Bent Dániel remegő ujjal nyomta meg a telefon kijelzőjét. A digitális hurok szorult, miközben odakint a fizikai világ szabályai is fojtogató hálóként tekeredtek a lakók köré. A szomszédos gang felől Miri halk kuncogása hallatszott be, ahogy a kislány a telefonjával videózta a fordulóban kialakult feszültséget. Ebben a házban már senki nem volt biztonságban: a falakon belül a felhalmozott adósságok és névtelen fenyegetések, a folyosón pedig Fekete úr könyörtelen szigora tette élhetetlenné a mindennapokat.